

Saáry Éva

Nagylengyeli szonett

Itt gyűlölnek, és rossznak tartanak,
bár sosem ártok senkinek, csak fáradt
a lelkem, mert a magány körém áradt,
mint domb köré a megduzzadt patak.

Már nem nyújtom ki többé a kezem,
hogy megragadjam más kezét rajongva,
a szellemem is lidérc fénye vonja,
és bennem társ után vágy nem terem.

Csak nézem balga vergődésteket,
mert nem égetnek engem már sebek,
rég nincsen könnyem, nincsen mosolyom.

Ti nem értitek hidegségemet,
a közöny jutalma a gyűlölet...
Én magyarázni magam nem fogom.

Kérdés

Költői rangra ki vágyódik?
Bűzlik itt minden pályabér.
Sötét virág, mely most virágzik,
vérrel szennyezett a babér.

Inkább süllyedjek kora sírba,
temessék el sok énekem,
minthogy zászlajára írja
cégérül e rút kor – a nevem!

Gellénháza

Amott a Baki erdő, látod?
Zúgnak a sötét fenyvesek...
Alattuk toronyóriások
és emberek.

Alattuk mezők, szántóföldek,
aranyló búza, árpa, rozs...
A saláták csillogó zöldek,
a szél motoz.

Itt élek én, és talán jobb is,
hogy nem a város rejt ma el...
Reggel itt cseng-bong a kolomp is,
úgy énekel.

Búcsú Nagylengyeltől

Ködbe burkolóztak már a szürke kazlak,
emlékezetemben meg majd így maradnak,
ilyen fellegesen.

Képüket keresem

majd ha már a város fojtó füstje lep be,
nem nézhetek így a dombos végtelenbe,
melyben pihen a szem.

Itt a boldogságom,
mégis messze vágyom,
mindig új cél epeszt, távoli vidékek
déliábjára ámít... Rohanok, míg élek,
helyem nem találok.

Pedig mindhiába űz futó lidércet,
akit – úgyis tudja! –, öröm már nem érhet,
bánat lett a sorsa.

Fusson akármerre, járjon akárkivel,
akinek a szívét nem vonzza a siker,
örökké csak menne.

Valami vad átok űzi napnyugatnak,
aztán keletnek, hol tengerek dagadnak,
arcát eső mossa...

Bolyongó lelkének enyhülés a vihar,
kacag, mikor csapdos tüzes karjaival,
nevet eszelősen.

Majd ha recseg-ropog a földünk négy sarka,
romhalmazzá válik város, falu rajta,
tán nem örül ő sem.

De addig még futhat, de addig még szállhat
ködös távolába a vonzó világnak,
sok mindent akarhat.

Ámde visszagondol ide majd naponta,
ahol ilyen szép az októberi pompa,
és ködben a kazlak...

(1953-55)